

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL LLEGAT DE LES ÚLTIMES
GENERACIONS GUTENBERG**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

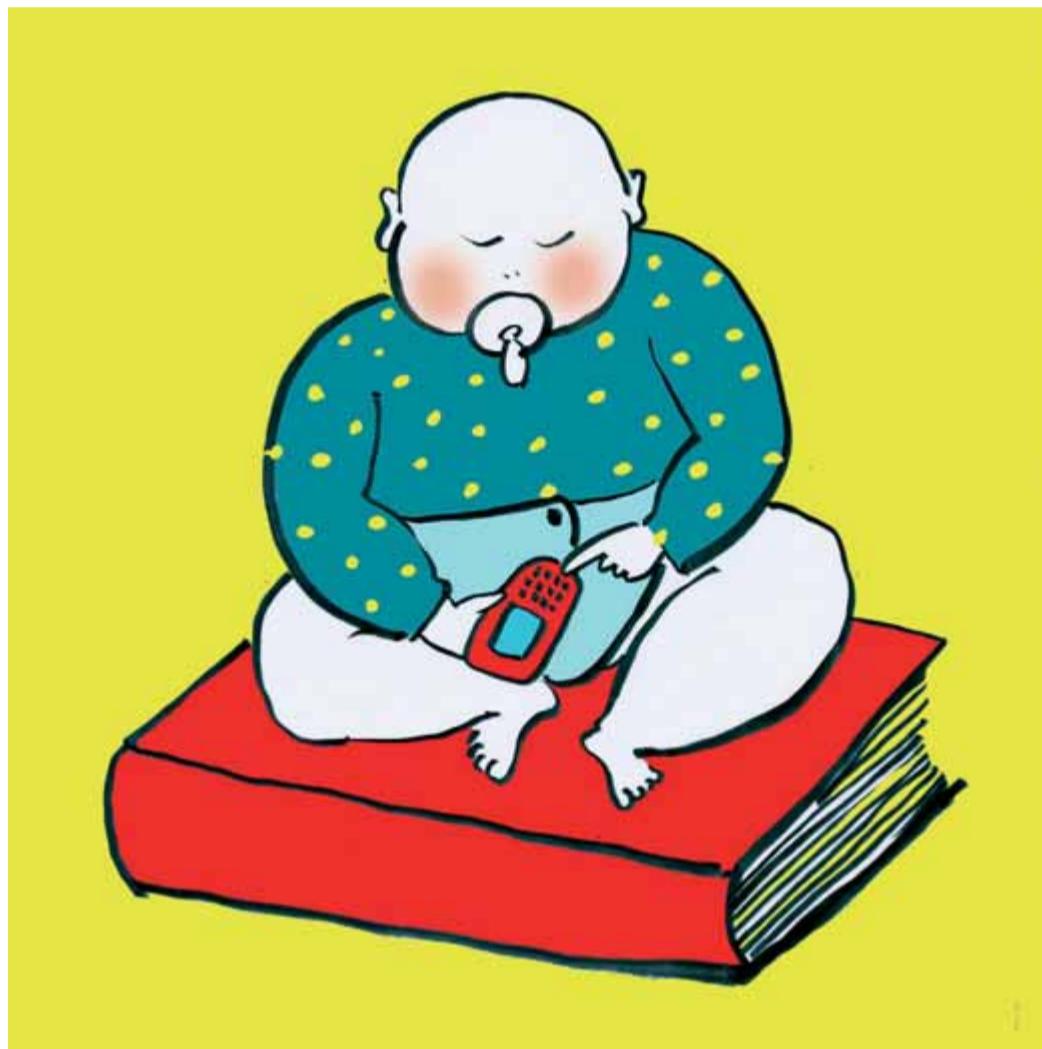
EN SÍNTESI
Vitalitat

Generació Jocs

Aquesta setmana he començat a impartir la docència del segon semestre a tres grups de la facultat. Per a les presentacions he fet servir un discurs que ha entrat bé als alumnes: "Vosaltres formeu part de la primera Generació Jocs (*Gamer Generation*) que ha arribat a la universitat i que ja s'està incorporant al mercat de treball. Jo, en canvi, formo part d'una de les últimes Generacions Gutenberg, poc influïda per la televisió i per les noves tecnologies però encara molt marcada pels llibres i per la premsa escrita en paper (que vol dir premsa no esportiva i no gratuïta). Tenim, per tant, unes diferències molt marcades de visió del món i de percepció de l'estudi, que hem de mirar de salvar en aquest curs que comença". És a Alfons Cornella, impulsor de la web Infonomia.com, a qui vaig sentir parlar fa uns mesos d'aquesta gran falla tecnològica entre generacions.

SEGONS UN ESTUDI FET als Estats Units pel Pew Internet Project, avui els joves de 22 anys que comencen a treballar han dedicat unes 5.000 hores de la seva vida a jugar a la PlayStation; han intercanviat uns 250.000 missatges d'e-mail i de sms; han parlat pel telèfon mòbil unes 10.000 hores i han vist néixer, mentre eren a la universitat, la Viquipèdia, el YouTube i el Podcasting. En un llibre recent, titulat *The kids are alright* (Els nens estan bé), editat per la Harvard Business School Press, es recullen els resultats d'una recerca duta a terme precisament per identificar quin pot ser l'impacte de l'arribada al món de l'empresa de la primera Generació Jocs. Segons aquest llibre, tantes hores de joc han creat un diferent *cablajat* en el cervell d'aquests joves. Els videojocs són programes molt complexos que demanen al cervell noves combinacions de tasques cognitives i maneres diferents de fer servir la seva capacitat de processament.

TOT PLEGAT FA QUE ELS JOVES d'avui tinguin una visió diferent del tracte amb els seus superiors, i també de la seva relació amb els companys, de la percepció del fracàs, de l'acompliment de les tasques i de l'obtenció d'incentius. Segons el llibre esmentat, la Generació Jocs està especialment preparada per prosperar en el món de l'empresa del futur: tenen el concepte de benefici integrat a la seva manera de veure el món i saben que per guanyar l'equip és sagrat. L'estudi revela que els joves que han crescut jugant són més sociables i més lleials als seus equips que els joves que no han jugat tant. L'estudi, finalment, acaba oferint suggeriments i pistes a directius d'empreses, perquè puguin canalitzar les potencialitats de la Generació Jocs i perquè puguin superar pacíficament l'esclatxa (*gap*) generacional i tecnològica de la seva integració en el món de l'empresa. Un cop ensabonada la concurrència, en el primer dia de curs vaig voler també mostrar als meus alumnes alguna de les mancances més descarnades que presenta la Generació Jocs a la qual pertanyen. Així, vaig preguntar si algú sabia qui era Carlos Solchaga. D'aquest exministre socialista d'Economia, conegut per haver dissenyat i executat una peculiar política econòmica entre 1988 i 1993 (fiscal expansiva i monetària restrictiva), només se'n pot tenir referència si s'és lector habitual de premsa escrita i econòmica o bé de llibres especialitzats.

LLUÏSA JOVER

"Tot plegat fa que els joves d'avui tinguin una visió diferent del tracte amb els seus superiors, i també de la seva relació amb els companys, de la percepció del fracàs, de l'acompliment de les tasques i de l'obtenció d'incentius"

En els tres grups només cinc alumnes han sabut qui va ser aquest peculiar ministre, tot i que la seva pèssima herència econòmica pesa com una llosa en el present i el futur de la Generació Jocs.

HE EXPLICAT ALS ALUMNES que Solchaga va fer créixer entre 1988 i 1993 el deute públic a l'Estat espanyol del 16% al 48% del PIB espanyol; que va situar els tipus d'interès en el voltant del 15% durant aquells anys, cosa que va encarrir els crèdits per a consumidors i empreses i va fer caure el consum i la inversió; i que va apreciar artificialment la pesseta, cosa que va perjudicar greument les exportacions. La bola de neu creixent de deute públic i la recessió econòmica que Solchaga

va provocar el 1993, la més greu dels darrers trenta anys, encara avui obliguen l'Estat espanyol a esmerçar més diners en el pagament d'interessos del deute públic (16.679 milions d'euros en els pressupostos generals de l'Estat de 2008) que a la inversió pública estatal (14.040 milions d'euros). He explicat als meus alumnes que les darreres Generacions Gutenberg vam gaudir d'un tractament fiscal en l'IRPF molt beneficiós per accedir a l'habitatge en propietat. Tractament fiscal que ha hagut de ser podat substancialment en els darrers anys, atesos els volums creixents del deute públic heretats de l'època Solchaga i que fan més difícil l'accés a l'habitatge en propietat a la Generació Jocs. Un Solchaga que quinze dies abans que esclatés el *corralito* argentí, a finals de 2001, no va tenir cap escrúpol d'anar a Buenos Aires, cobrar generosament del govern argentí i predicar les virtuts del "*peso fuerte*"... Pocs dies després va petar l'artificial paritat fixa 1 dòlar = 1 peso i el mercat lliure de divises va fixar un tipus de canvi d'1 a 4.

LA LECTURA ÉS PER A LA MENT el que l'exercici és per al cos. Estimar la lectura és canviar l'avorriment i l'ensopiment per una companyia molt sovint deliciosa. Llegeix i conduiràs, no llegeixis i seràs conduït. Som també el que hem llegit. Aquesta és una herència que les darreres Generacions Gutenberg hem de transmetre a la primera Generació Jocs.

Marçal Sintès

El Superdimarts ha assenyalat John McCain –un home en la línia del republicanisme clàssic de Reagan i Bush pare, més de setanta anys però amb molta energia i un pasat com a presoner al Vietnam – com el rival de Hillary Clinton o bé de Barack Obama –que continuen frec a frec– en la pròxima campanya electoral per elegir nou president dels Estats Units. Res no està decidit, però és clar que un dels tres ocuparà el Despatx Oval de la Casa Blanca. Si guin quins siguin els dos candidats definitius, seran dos candidats excel·lents, sorgits d'un llarg, espectacular i emocionant procés de decantament i selecció a través de tot aquell immens país. No es pot discutir que les primàries nord-americanes són una autèntica festa de la democràcia. Es tracta d'un sistema en què es dona la paraula a la gent perquè hi digui la seva. Tota persona que hi vulgui intervenir hi és convidada. Naturalment que el sistema presenta problemes i inconvenients, alguns de molt obvis, i que no impedeix que hi puguin haver mals presidents, però la seva força i vitalitat, l'energia que és capaç de posar en moviment, em semblen absolutament colpidores. Només els interessos creats expliquen que a Europa continuem ancorats encara en maneres de fer força primitives, que deixen el poder de determinar qui és i qui no és candidat en mans de les elits i els aparells dels diferents partits, cosa que propicia un tancament i una endogàmia de conseqüències nefastes, entre les quals contribuir al desprestigi de la política, activitat que apareix com a poc recomanable per a gent amb idees i talent.

m.sintes@hotmail.com